

vil. maaffe erindre, at Forſlag hertil ogſaa var ſtillet i Folkethinget, og at der var lige mange Stemmer derfor ſom derimod, ſaaledes at det alſaa viſte ſig, at Folkethinget var meget delt angaaende dette Spørgſmaal. Udvalget, ſom holdt paa, at der ſkulde holdes Møde hver anden Maaned, har imidlertid her kunnet ſlutte ſig til Landſthinget, fordi dette har indſat en anden Beſtemmelse, hvorefter der maa holdes Møde hver Maaned, og der er alſaa ikke Noget tabt ved, at der ikke ſtaar i Loven, at der ſkal holdes Møde hveranden Maaned. Det hedder nemlig nu i § 1, at Skolekommiſſionen ſkal „tilſtille Sogneraadet de maanedlige Liſter over Skoleforſømmelser med de Bemærkninger, hvortil der findes Anledning“, men naar dette ſkal ſke, maag der holdes Møde af Kommiſſionen, for at den kan forhandle om, hvorvidt der findes Bemærkninger nødvendige. Den kan ikke vide, om Bemærkninger anſes fornødne, naar den ikke holder Møde, thi ingen Beſlutning kan jo fattes — ſom det hedder i en følgende Paragraf — uden i et Møde. Selv om den maatte komme til den Beſlutning ikke at gjøre Bemærkninger ved de maanedlige Liſter, maa den dog ſamles for at tage Beſlutning derom, og ſkal der gjøres Bemærkninger, maa den ſamles for at gjøre diſſe. Skolekommiſſionen vil alſaa, ſaaſremt den vil opfylde ſin Forpligtelse, blive nødsaget til at holde Møde hver Maaned. Landſthinget har ſom omtalt vedtaget den Beſtemmelse, at det er Kommiſſionen, der ſaſtætter, naar Skoleexamina ſkulde holdes, og det er blevet udtalt ſom en Selvfølge, at Kommiſſionen vil underrette Sogneraadet om, paa hvilke Dage diſſe Examinere ville blive afholdte. Landſthinget har derfor ikke indſat en Beſtemmelse derom i Loven, og Udvalget har ogſaa antaget, at Skolekommiſſionerne i Neglen ville finde det rigtigt at meddele Sogneraadene deres Beſlutning i ſaa Henſeende, ligesom det har holdt ſig overbevist om, at den vedkommende Skolekommiſſion, derſom det undlades paa et eller andet Sted, og Sogneraadet beklagede ſig derover til Skoledirektionen eller til Miniſteriet, vilde af høiere Bedkommende blive beordret til fremtidig at give Sogneraadet den fornødne Underretning. Under diſſe

Forudsætninger have vi derfor ikke troet at burde ſende Lovforſlaget tilbage for at ſaa en Beſtemmelse ſom den omhandlede indſat i Lovforſlaget. — Endnu ſkal jeg kun gjøre opmærksom paa, at det ſidſte Stykke i § 1 er ganſte nyt og indſtødt i Landſthinget. Det ſiger forſt, at „Skolekommiſſionerne ere forpligtede til at afgive Erklæring over enhver Underviſningen og Lærernes Embedsførelſe vedrørende Sag, ſom Sogneraadet forelægger dem“. Det ſkulde synes overflødig at indſætte en Beſtemmelse i Loven om, at Skolekommiſſionen ſkal være forpligtet til at afgive ſaadanne Betænkninger, naar Sogneraadet forlanger det; men naar Landſthingets Medlemmer, der vel maa have haft ligesaa megen Leilighed ſom dette Things Medlemmer til at gjøre Erfaringer paa dette Omraade, have fundet, at det var nødvendigt at indſætte en ſaadan Beſtemmelse i Loven, kan der ikke fra Udvalgets Side være nogen Betænkeligheſed ved at tiltræde den. Den kan maaffe endog have det Gode, at Skolekommiſſionen ikke ſaa let vil kunne hendrage Tiden, inden den afgiver diſſe Erklæringer, ſom den vilde kunne, naar en ſaadan Beſtemmelse ikke ſtod i Loven. Den ſidſte Beſtemmelse i det nye Stykke i § 1 ſiger, at ingen Sag vedrørende Underviſningen og Lærernes Embedsførelſe „ſkal kunne afgjøres forinden Kommiſſionens Erklæring er indhentet“. Det kan vel beſtrygtes, at en Sag, der fordrer temmelig hurtig Afgjørelſe, kan blive forſinket ved, at man er forpligtet til at indhente Kommiſſionens Erklæring derom, idet denne multigen kan lade vente paa ſig. Det kan maaffe være ganſte rigtigt, at man paalægger Kommiſſionen en ſaadan Forpligtelse, men jeg tror, det havde været ønſteligt, naar overhovedet en ſaadan Beſtemmelse var nødvendig, at man havde ſat en vis Tidsfriſt, inden hvilken en ſaadan Erklæring ſkulde være afgiven, hvilket imidlertid ikke er ſket. — Folkethinget havde helt igjennem benyttet den Sprogbrug i ſit Lovforſlag, at der taltes om „Indstillinger“ og „Betænkninger“, nemlig Indstillinger ſom ſelvſtændige Skrivelſer og Betænkninger, ſom ſkulde afgives over viſſe beſtemte Sager, men Landſthinget har i dette ſidſte Stykke af § 1 opgivet Lovforſlagets